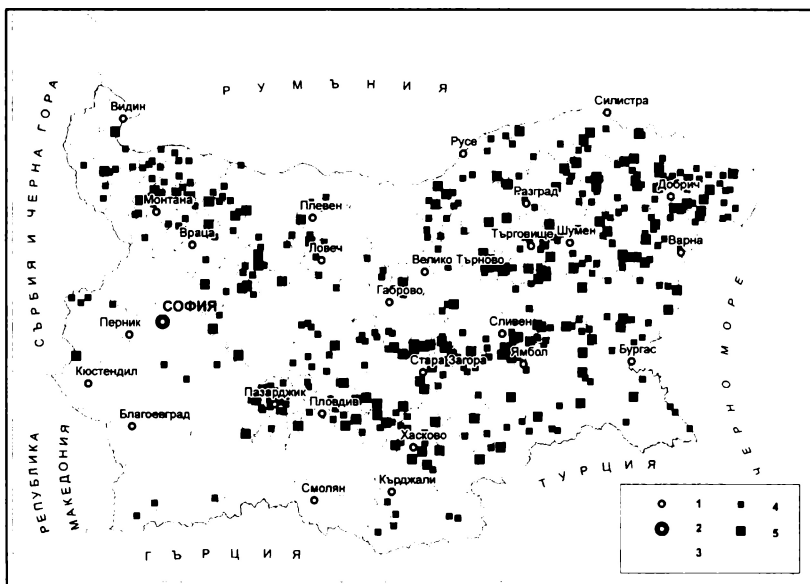

Фиг. 19. Териториално разпределение на селищата с относителен дял на ромското население от 10-30 % през 1992 г. (виж легендата на фиг. 17)

Fig. 19. Spatial distribution of the settlements with relative share of the Roma population from 10 to 30% as of 1992 (see the legend of Fig. 17)

Селища с 20–30 % ромско население

Броят на селищата с относителен дял на ромите от 20-30 % значително се увеличава, като през 1887 г. те съставляват 1,5 % от общия брой на селищата с наличие на ромско население, за да достигнат 10,1 % през 2011 г. (фиг. 15). Нарастването на дела на ромското население, концентрирано в тези селища, е още по-голямо и от 1,5 % през 1887 г. достига близо 15 % през 2011 г. (фиг. 16). Тяхното териториално разположение се характеризира със следните особености през отделните преброявания:

През 1887 г. подобно на селищата от предишната група отново се открояват *Североизточна и Южна Централна България*, в които се намират 2/3 от селищата – общините Антоново (Стеврек), Балчик (Ляхово), Бяла (Самотино), Генерал Тошево (Балканци), Нови пазар (Писарево), Карлово (Московец), Пазарджик (Мокрище), Родопи (Златитран), Сагово (Поповица), Септември (Семчиново) и др. Останалите селища са пръснати в останалите части на страната, без да формират големи съсредоточия (Приложение 21).

През 1900 г. това съотношение се запазва, като в някои от селищата се променя етническата структура – Юнак (община Аврен), Кранево (Балчик), Дряновец, Камен (Добрич), Козяк (Дулово), Полковник Чолаково, Давидово (Кайнарджа), Казимир (Силистра), Малко Дряново (Братя Даскалови), Трилистник (Марица), Златитран, Триводици (Родопи).